

ספר
הזמנה למשפט

א. איסודי כדת!!!
ג. נבילה וטרפה
ג. אזהרות התורה וחז"ל וספרי מוסד

יוצא לאור ידי
מפעל הזוהר העולמי בת ים
אלול תשע"ה

מפעל הזוהר העולמי

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר ירושלים

בני ברק רמת בית שמש
אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים: 054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

מי לה' אליו! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות

(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

ולרפאות הולאת חזק.

הזמנה למשפט

- א. איסורי כרת!!!
ב. נבילה וטרפה
ג. אזהרות התורה וחז"ל וספרי מוסר

פרק א'

הנאשם: את/ה!!!

השופטים: בית דין של מעלה!!!

התביעה: באכלכם בשר הבדציים [משחיטה גדולה - ומשחיטה קטנה שהשוחטים לא למדו כהוגן].

עברת על אזהרות התורה הקדושה:

סדר בראשית:

א. אַךְ בֶּשֶׂר בְּנִפְשׁוֹ דָּמוֹ לֹא תֹאכְלוּ (נלאשית פרק ט', ד')

סדר שמות:

ב. וְאֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּן לִי וּבֶשֶׂר בִּשְׂדֵה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ לְכָל תִּשְׁלַכּוּן אֹתוֹ! (שמות כג, ז'), וברש"י שם: ואנשי קדש תהיון לי - אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נבלות וטרפות הרי אתם שלי ואם לאו אינכם שלי.

סדר ויקרא:

ג. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר כָּל חֵלֶב שׁוֹר וְכֶשֶׂב וְעֵז לֹא תֹאכְלוּ, (ויקרא פרק ו' כג).
ד. וְחֵלֶב נְבִלָה וְחֵלֶב טְרֵפָה יַעֲשֶׂה לְכָל מְלֹאכָה וְאָכַל לֹא תֹאכְלֶהוּ (ויקרא פרק ו' מד).
ה. כִּי כָל אֹכַל חֵלֶב מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר יִקְרִיב מִמֶּנָּה אִשָּׁה לֵה' וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הָאֹכֶלֶת מֵעַמִּיהָ (ויקרא פרק ו' נה).

ו. וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ בְּכָל מוֹשְׁבֵי תִיכֶם לְעוֹף וְלַבְּהֵמָה (ויקרא פרק ו' נו).

ז. כָּל נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל כָּל דָּם וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּיהָ (ויקרא פרק ו' נו).

ח. וְכֹל אֲשֶׁר אֵין לוֹ סִנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּיָּמִים וּבַנְּחָלִים מִכֹּל שָׁרֵץ הַיָּמִים וּמִכֹּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר בְּמַיִם שֶׁקֶץ הֵם לָכֶם, (ויקרא יא ז).

ט. וְשֶׁקֶץ יִהְיֶה לָכֶם מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכְלוּ וְאֵת נִבְלָתָם תִּשְׁקְצוּ, (ויקרא יא ח).

י. כֹּל אֲשֶׁר אֵין לוֹ סִנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בַּיָּמִים שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם, (ויקרא יא ט).

יא. וְאֵת אֵלֶּה תִּשְׁקְצוּ מִן הָעוֹף לֹא יֹאכְלוּ שֶׁקֶץ הֵם (ויקרא יא י).

יב. אֵל תִּשְׁקְצוּ אֵת נִפְשֹׁתֵיכֶם בְּכֹל הַשָּׂרֵץ הַשָּׂרֵץ וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם (ויקרא פרק יא, מג).

יג. כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֵת נִפְשֹׁתֵיכֶם בְּכֹל הַשָּׂרֵץ הַרְמֵשׁ עַל הָאָרֶץ, (ויקרא פרק יא, מד).

יד. כִּי אֲנִי ה' הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי, (ויקרא פרק יא, מה).

טו. זֹאת תֹּרַת הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכֹל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת בַּיָּמִים וְלִכֹּל נֶפֶשׁ הַשָּׂרֵץ עַל הָאָרֶץ, (ויקרא פרק יא, מו).

טז. לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַחַיָּה הַנְּאֻכֶלֶת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא תֹאכֵל, (ויקרא פרק יא, מז) וּבְרִשׁׁי שָׁם, פִּירוּשׁ הָאֵל דְּהַזְהִיר לְהַבְדִּיל וְגו' לֹא בְלִבְד שִׁילְמוּד וִידַע הַלְכוּתִיהֶן אֲלֵא צְרִיךְ ג"כ לְהַטְרִיחַ עֲצָמוֹ לְהַכִּירֵן אִיזְהוּ טִמְא וְאִיזְהוּ טָהוֹר.

יז. חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם כָּל חֵלֶב וְכֹל דָּם לֹא תֹאכְלוּ, (ויקרא יא, יז).

יח. וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יִצוּד צִיד חַיָּה אוֹ עוֹף אֲשֶׁר יֹאכֵל וְשִׁפֵּף אֵת דָּמוֹ וְכִסְהוּ בְּעֶפֶר, (ויקרא פרק יא, יח).

יט. כִּי נֶפֶשׁ כָּל בָּשָׂר דָּמוֹ בְּנִפְשׁוֹ הוּא וְאָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל דָּם כָּל בָּשָׂר לֹא תֹאכְלוּ כִּי נֶפֶשׁ כָּל בָּשָׂר דָּמוֹ הוּא כָּל אֲכָלְיוֹ יִכְרַת, (ויקרא פרק יא, יט).

כ. וְכֹל נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכֵל נִבְלָה וְטֹרֶפֶה בְּאֶזְרַח וּבַגֵּר וְכִבְסֵם בְּגָדָיו וְרַחֵץ בַּיָּמִים וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב וְטָהַר, (ויקרא פרק יא, כ).

כא. וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יֹאכֵל כָּל דָּם וְנִתְתִי פָנָי בְּנִפְשׁ הָאֲכָלֶת אֵת הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֶתְהָ מִקִּרְבִּי עִמָּה, (ויקרא יא, כא).

כב. כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בְּדָם הוּא וְאֲנִי נִתְתִיו לָכֶם עַל הַמְזֻבָּח לְכַפֵּר עַל נִפְשֹׁתֵיכֶם כִּי הַדָּם הוּא בְּנִפְשׁ יְכַפֵּר, (ויקרא יא, כב).

כג. על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מכם לא תאכל דם והגור הגור בתוכם לא יאכל דם, (ויקרא ז יג).

כד. ואיש איש מבני ישראל ומן הגור הגור בתוכם אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל ושפך את דמו וכסהו בעפר, (ויקרא ז יד).

כה. כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא ואמר לבני ישראל דם כל בשר לא תאכלו כי נפש כל בשר דמו הוא כל אכליו יכרת, (ויקרא ז טו).

כו. וכל נפש אשר תאכל נבלה וטרפה באזרח ובגר וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב וטהר, (ויקרא ז טז).

כז. אל תטמאו בכל אלה כי בכל אלה נטמאו הגוים אשר אני משלח מפניכם, (ויקרא יח מד).

כח. והבדלתם בין הבהמה הטהרה לטמאה ובין העוף הטהור ולטמא ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא, (ויקרא כ טה).

כט. {כו} והייתם לי קדשים כי קדוש אני יהוה ואבדל אתכם מן העמים להיות לי, (ויקרא כ טז).

ל. נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה אני ה', (ויקרא כג ט).

סדר רברים:

לא. ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמהו שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא (דברים ז ט).

לב. ולא ידבק בידך מאומה מן החרם למען ישוב יהוה מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך והרבך כאשר נשבע לאבותיך (דברים יג יא).

לג. לא תאכל כל תועבה (דברים יד ג).

לד. וכל שרץ העוף טמא הוא לכם לא יאכלו (דברים יד יט).

לה. לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכר לנכרי כי עם קדוש אתה לה' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו, (דברים יד כא).

ב"ד:

לו. כל נבלה וטרפה מן העוף ומן הבהמה לא יאכלו הפהנים, (יחזקאל מד, נא)
 לז. המתקדשים והמטהרים אל הגנות אחר (למד) אחת בתוף אכלי בשר החזיר

והשקץ והעכבך יחדו יספו נאם יהוה (ישעיה סו יז)

לח. ואמר אהה אדני יהוה הנה נפשי לא מטמאה ונבלה וטרפה לא אכלתי
מנעורי ועד עתה ולא בא בפי בשר פגול, (יחזקאל ד ט)

לט. תורת אמת היתה בפיהו ועולה לא נמצא בשפתיו בשלום ובמישור הלך
אתי ורבים השיב מעון: {ז} כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי
מלאך יהוה צבאות הוא (מלאכי ג).

מ. לעשות רצונך אלהי חפצתי ותורתך בתוך מעי (ספרי יז ט).

מא. ואחר עורי נקפו זאת ומבשרי אחזה אלוה (איוב יט טו).

מב. אם חכמת חכמת לך ולצת לבדך תשא (משלי ט יג).

מג. שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו (משלי כא כג).

מד. ושמת שכין בלעך אם בעל נפש אתה (משלי כג ט).

מה. ולמוכחים ינעם ועליהם תבוא ברפת טוב: (משלי כד כה).

מו. כל צמל האדם לפיהו וגם הנפש לא תמלא (קהלת ו ז).

מז. וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפתבג המלך וביין משתיו ויבקש משר
הסריסים אשר לא יתגאל, (דניאל א ט).

מח. ויתן האלהים את דניאל לחסד ולרחמים לפני שר הסריסים, (דניאל א ט).

מט. ויאמר שר הסריסים לדניאל ירא אני את אדני המלך אשר מנה את מאכלכם
ואת משתיכם אשר למה יראה את פניכם זעפים מן הילדים אשר כגילכם
וחיבתם את ראשי למלך, (דניאל א י).

נ. ויאמר דניאל אל המלצר אשר מנה שר הסריסים על דניאל חנניה מישאל
ועזריה, (דניאל א יא).

נא. נס נא את עבדיך ימים עשרה ויתנו לנו מן הזרעים ונאכלה ומים ונשתה,
(דניאל א יב).

נב. ויראו לפניך מראינו ומראה הילדים האכלים את פתבג המלך וכאשר תראה
עשה עם עבדיך, (דניאל א יג).

נג. וישמע להם לדבר הזה וינסם ימים עשרה, (דניאל א יד).

נד. ומקצת ימים עשרה נראה מראהם טוב ובריאי בשר מן כל הילדים האכלים
את פתבג המלך, (דניאל א טו).

נה. ויהי המלצר נשא את פתבגם ויין משתייהם ונתן להם זרעונים, (דניאל א טז).
נו. והילדים האלה ארבעתם נתן להם האלהים מדע והשכל בכל ספר וחכמה ודניאל הבין בכל חזון וחלמות, (דניאל א).

נז. והמשכלים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד.
(דניאל יב ג).

נח. נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה (כש"י וקרא פרק כג ט) - לענין הטומאה הזהיר כאן שאם אכל נבלת עוף טהור שאין לה טומאת מגע ומשא אלא טומאת אכילה בבית הבליעה אסור לאכול בקדשים וצ"ל וטרפה מי שיש במינו טרפה יצא נבלת עוף טמא שאין במינו טרפה.

חמשה הלכות שחיטה - הלכה למשה מסיני:

נט. שהייה

ס. דרסא

סא. חלדה

סב. הגרמה

סג. עיקור

המקורות בשלחן ערוך שהנזק לגוף ולנשמה של הילד הוא במאכלות אסורות

אנו רוצים להעתיק כאן את הלשון של הרבנים והפוסקים המפרסמים.

א. מובא בשלחן ערוך (אורח חיים סי' שמ"ג ס"א) כשרואים ילד קטן אוכל נבלה או אסורים אחרים, למרות שבית דין אינו מחייב להפריע לו, האבא כן מחייב (פגלל מנות חנוך) לנזף בו ולמנע ממנו אסור דאורייתא, [ונאם האבא עושה את עצמו כאלו אינו רואה ואינו יודע, ואינו אומר לילד דבר, אז ה"בית דין" חייב למחות להזמין את האבא ולהזהירו על כך, ואם מדבר באסור דרבנן, שגם אז מחייב האבא לנזף בילד, בכל זאת בענין זה אם האבא אינו נוזף בילד, אין בית הדין מחייב להזמין את האבא ולהתרות בו (מפרשי השולחן ערוך)]. כל זאת מדבר כשהילד הקטן לקח את אכל האסור בעצמו, אבל כשהאבא בעצמו נותן לילד לאכול מאכלות אסורות, אז אפלו כשמדבר רק באסור דרבנן (התקמים לומדים זאת מן הפסוק: "לא תאכלום" הפתוי מדבר בשקלים וקדם, והם דורשים לא תאכלום שלא תכשילו את הילדים במאכלות אסורות.

כמו כן פתוח גם אלל טמאט פהניס "לאמר ואמרפ" (להזכיר גדולים על הקטנים", שילדים קטנים גם אסור להם להטמאות) (ע' צוה באריכות בספר שמ"ג באחרונים ונדעת תורה וכף החיים עס).

ב. הרמ"א כותב (בזירה דעה סימן פ"א סעי' ז') חלב של מצרית על פי ההלכה כשר (למט "מלג אס" לילד) בדיוק כמו לתת חלב מאם יהודיה, אבל בכל זאת שלא יתנו לילדים לשותות מ"חלב אם" של גויה, כי חלב של גויה מטמא את הלב, ומחדיר בילד טבעים רעים. הרשב"א והריטב"א ז"ל (יבמות קי"ד) כותבים שהדבר גורם טבע רע ואכזריות אצל הילד, והם מאבדים את המדות היהודיות של ביטנים ורחמנים.

ד. עוד כותב שם הרמ"א, שגם אשה יהודיה הנותנת "חלב אם" אסור לה לאכל מאכלות אסורות. אומרים המפרשים (ט"ז וט"ו) פשוט - שאפלו כשהאשה בסכנה חס ושלום, שהיא חייבת לאכל אסור - בגלל פקוח נפש, בכל זאת אסור לה אז להניק את הילד, כי אפלו כשהאשה אוכלת מאכלות אסורות זה מזיק לילד.

ה. עוד כותב שם הרמ"א, שלמרות שאנו פוסקים (באורח חיים סימן שמ"ג, ראה לעיל בסעיף א') כשהילד אוכל מעצמו אסור שהוא רק אסור דרבנן, והאבא עושה את עצמו שאינו רואה, אין הבית דין חייב לנזף באב, זה רק "להלכה", אך באסורים אחרים כמו בענין חלול שבת ומאכלות אסורות חייב הבית דין למחות באב, ובית הדין חייב בכח למנע מהילד לאכל את המאכלות האסורות, וזאת למרות שמדבר באסור דרבנן בלבד, כי מאכלות אסורות יזיקו לילד בעתיד - כך כותב הפרי חדש שם - כי מאכלות אסורות גורמים שהוא יהיה עם טבע רע, והסוף יהיה שהוא יצא לתרבות רעה.

ו. עוד כותב שם הפרי חדש: "שלאבוננו מאחר ואיננו יכולים להיות נזהרים בענינים אלו, זו הסבה מדוע רב הילדים יורדים מן הדרך ועוזבים את הדת, ורב הילדים הופכים להיות בעלי עזות פנים של הדור, ואין להם יראת שמים בלבם, ואפלו כשאומרים להם מוסר, הם אינם יכולים לקבל זאת וכו', ומי לנו גדול יותר מ"אחר" (אחד מן הסגלים, הרבי של הסגל האלוקי רבי מאיר, שנסוף ימיו לא למצות רעה) שהסבה לירידתו מדרך הישר היתה - כשאמו היתה מעברת היא עברה פעם אחת ליד בית עבודה זרה, והיא התאהבה בטעם וריח של העבודה זרה, והריח הזה התפשט בכל גופה, וזה אשר גרם שירד מדרך הישר, לכן חייבים להיות זהירים מה שנותנים לילדים הקטנים לאכל". עד כאן לשון הפרי חדש (ועיי' גם כן במחזיק ברכה מהחיד"א עס אות י"ד ואות נ"ג).

ז. הגאון והצדיק הקדוש בעל המחבר של הספר "בני יששכר" כותב בספרו "אגרא דפרקא" (אות קכ"ו) בשמו של הצדיק ר' מענדעלע מרימנוב זי"ע תרוץ על

הקש'יה הגדולה, שאנו רואים הרבה ילדים כשהם קטנים עדין הם הולכים ל'חדר' ולומדים שם בהתלהבות רבה, מתפללים בכונה, ועונים אמן יהא שמיה רבא, ומתנהגים כאלו היו הילדים הטובים ביותר, וכשהם גדלים הם הופכים להיות בעלי מדות רעות, ומפסיקים ללמד ולהתפלל, מהיכן זה קורה? מדוע הם מחליפים את עורם? הרי זה צריך היה להיות ההפך, שבזכות למוד התורה והמצוות שקימו כשהיו ילדים קטנים, יעמד להם כשהיו גדולים יותר, כפי הכלל שמצוה אחת גוררת את המצוה השנייה, ובינתים מה שקורה הוא בדיוק ההפך. - משיב על כך הרבי רבי מענדעלע - שהסבה היא שפשהו הילדים קטנים, הוריהם פטמו אותם באכל של גזל, אכל שקנו בכסף שאינו כשר, ואצל אחרים שהכסף היה לכאורה כשר, אך קנו אכל שאינו כשר והאכילו בו את הילדים, כך שהגוף ובשרם גדל ממאכלים שאינם כשרים, ועל ידי זה נבראו מדות רעות עם תאוות לכל הדברים הרעים (השם ימננו) עכ"ד.

ח. כך כותב גם האור החיים הקדוש (נסוף פרשת שמיי) שכל אלו שאוכלים מאכלות אסורים, שקצים ורמשים, הם הופכים בעצמם לחתיכת שרץ, וזו פונת הגמרא שעמי הארצים הנם שרצים וילדיהם שקצים, כי בכך שהם אוכלים שרצים הם הופכים בעצמם לשרצים והילדים הם ילדי השרצים. - ועל כך מסיים האור החיים הקדוש, שכל זה כשאוכלים שרצים במזיד, אבל כשאוכלים בשוגג, לא הופך את הנפש ממש בעצמו לשרץ, רק שהוא הופך להיות טמא ואטום, וזאת אפלו כשהוא אינו יודע כלל שהוא אכל אסור, במיוחד היום, כשהאוויר דחוס כך שבכל הארצות כלם ביחד, כמעט ואין דבר אחד שיהיה נקי מתולעים, ולכן כל מי שרוצה לשמר את נפשו שבאמת יזהר וישמר.

ט. בזהר הקדוש (שמות דף קכ"ח) כתוב שמי שאוכל בשר בחלב (תלג עס גשר גימד) הוא אינו פוגם רק את עצמו - אלא גם את ילדיו, וכי לפגם זה תהיה השפעה לדורות. - בזה אומר פשט בעל "ויגד יעקב" (ע"ט פ' ויקרא) "אל תשקצו את נפשותיכם" בכל מקום שכתוב "את" הפונה לרבות דבר נוסף שכתוב בפסוק - והפונה היא שגם את הנפשות של הילדים לא יפגמו.

י. על הפסוק (נפרשת שמיי) "שקץ הוא לא יאכל", דורש הספרא ורש"י מביא ומסביר שהפונה היא לזה הגורם שגם השני יאכל מאכלות אסורות, וזאת למרות שהוא בעצמו כלל לא אכל זאת, זה נחשב לו בדיוק כאלו שהוא בעצמו אכל, וגם הוא עובר על הלאו.

יא. היסוד ושרש העבודה כותב (שער הנכוונות פרק ד' ד"ה הגידה לי) "האם אינו ראוי לאדם לזרק את עצמו על האדמה, להכניס אדמה לפיו, ושרדמעות כמו מים יזלו

מענינו ביום ובלילה לא לנוח, וזאת אם הוא יכול לשער בנפשו שאולי חלילה בחייו הוא לא היה נזהר מספיק במאכלות אסורות, שחמר העוון והענש על עברה זו יותר חמורה מכל העברות שבעולם על פי הזהר הקדוש, כי על כל העברות שבתורה, אפלו על אלו שחייבים עליהן מיתת בית דין, בכל זאת לאחר שהוא קבל את הענש בגיהנם על עברה זו ועל עברות אחרות, הוא מגיע בסופו של דבר לגן עדן, ולכל הפחות יש לו בסופו של דבר חלק לעולם הבא, אבל מי שטמא את עצמו במאכלות אסורות, אין לו חלק באלוקי ישראל ואין לו חלק לעולם הבא, והוא נשפט לדורי דורות. - ועוד מה אני יכול לכתוב ולדבר על לבות בני ישראל, האם זה לא מספיק הזהר הקדוש שצינו לעיל, שצריך לעורר את לב האדם כשהוא נזכר בכל אלו שילך ויכה על המזל הרע שלו אם הוא לא יתאר לעצמו את כל שהזכרנו בו.

ועל כן אחים וידידים יקרים, כל אדם שיש לו את הראש להבין ולדעת את חמר האסור וחמנא ליצלו, ולא יקח ללב לשמר ולהזהר בכדי ללמד לעתיד, ולהיות זהיר בכל מיני זהירות מהעון הנורא הזה, שאפלו אצל ספק ספקא שיש באכל או במשקה הזה "עכ"ל.

יב. עוד הוא כותב שם להלן (ד"ס ויטה) שהאדם לא יזק אימה יתרה על בני ביתו, כי אז אם חלילה תכשל במשהו, היא תפחד לספר את האמת, ואז עדיף שאם חלילה מתעוררת איזו שאלה, אם לא תפחד ממילא תשאל, וכן יש להסביר זאת בדברים רכים וטובים, וכסדר להזהיר שלא לחבות אלא לספר ולשאל עין שם, וכל שכן היום, כשיש כמעט על כל מאכל כמעט ספקות, פשיטא שהיא לא צריכה להיות הפוסקת האחרונה בכל השאלות הללו ולהחליט מה טוב ומה אסור.

יג. בספר הקדוש שלחן הטהור (מאמר פתח עייס סוף פרק ה') כתוב כדלהלן! כתוב בשמו של האר"י הקדוש שזה מה שיוחנן כהן גדול הפך להיות צדוקי לאחר שהיה בן 80 שנה, קרה הדבר בגלל שאכל מאכל אסור. ישנם אנשים שכל מעשיהם טובים, ופתאום הם הופכים את עורם והופכים להיות מינים ואפיקורסים, ואז הם מבלבלים בשכלם כמו יוחנן כהן גדול, כי בן אדם שאינו צדיק והוא אוכל מאכל שמגלגל בו רשע גמור, אז לא רק שהוא אינו מתקן כלל את המאכל, רק המאכל הופך אותו להיות רשע בדיוק כפי שהוא בו, מכאן אנו רואים עד כמה צריך להיות זהירים בענין זה.

יד. בזהר הקדוש כתוב (ויקרא מט:) זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כאדם מכער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא.

טו. עוד כתוב שם (מג.) כל זה שאדם סובל בעולם הבא, כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עכ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חמור האסורים של המאכלות האסורות.

טז. עוד כתוב שם (מא.) שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא רחמנא ליצלן והוא הופך להיות מגעיל, ושווה עליו רוח טמאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק באלוקי ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקב"ה, חס ושלום.

יז. עוד כתוב שם (מג.) כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס רחמנא ליצלן לרשות הטמאה עכ"ל, והפונה לכך היא שכל התורה והמצוות שלו מפנים לסטרא אחרא, כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

יח. הגאון הקדוש ר"ה קאלאמייער מביא בספרו עת לעשות (ח"א ט"א ע"א) שאלה נס מערכת מאכלות אסורות: העברה של המאכלות אסורות חמור מאד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כונית, וחייבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפטם באסור, כי האכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת. ועברה גוררת עברה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמתית ליראה ולאהב את השם ותברך ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנהל על פי כל כללי הכשרות, אך העברה היא קלה מאד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברכבת הם מקלים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם. כשהם יגיעו לעת צרה והם יצטוו להשם ותברך אז השם ותברך ישמע להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם אומר השם ותברך - לא עמי אתם, אתם אינכם שיכים לי עכ"ל.

יט. הדברי חיים הקדוש כותב (יו"ד ח"א סי' ז'): אין עוד עברה כל כך חמורה כמו אכל שאינו כשר, שזה גורם לטמטום הלב, וזה מה שגורם שקהלות גדולות ירדו מדרך האמת והשתמדו רחמנא ליצלן, כל זאת כי אכלו מאכלות אסורות, ועל ידי זה עלו להם רעיונות לא טובים לראש, ותוך תקופה קצרה עזבו את דרך ה' (ע"ש מונח בדרכי תשובה סי' א').

כ. הרמב"ם כותב (כפי שזה מונח בספר הקדוש דגל מחנה אפרים עקב ד"ה ומלתא ונלפנת פנתא פ' תרו סי' ד"ה שמעתי נשם הרב שלהם) שזה שאינו נזהר ממאכלות אסורות, השכל שלו

נמשך לטמאה והוא מגיע על ידי כך חלילה לכפירה רחמנא ליצלן, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות עכל"ק.

כא. החובות הלכות כותב (שער המשנה פרק ה'), שיִתְרַחֲקוּ מִשְׁבְּעִים דְּבָרִים שֶׁהֵם מִתְרִים, הַמְסַגְּלִים לְהַבִּיא אֶת הָאָדָם לְאִסוּר חֲלִילָה, לְמַשָּׁל דְּבָרִים שֶׁהֵם רַק סֶפֶק אִסוּר, לְפָנֵי שִׁחַס וְשָׁלוּם יִכְשְׁלוּ חֲלִילָה בְּדָבָר שֶׁהוּא אִסוּר.

כב. הש"ה הקדוש כותב (שער האומיות אות ק) בִּשְׁם רַבּוֹ הַמְהַר"ש ז"ל, לְהִתְרַחֵק אֲלֵפֵי אַמּוֹת מִחֻשׁשׁ מֵאֶכֶל שֶׁל אִסוּר, כִּי זֶה מִשְׁאִיר רֶשֶׁם עַל הַגּוֹף וְזֶה נִשְׁאָר לְנֶצַח.

כג. כתוב בדרך חסידים (מערכת אכילה אות כ"ז בשם אור הגנוז פ' תולדות), כְּשֶׁנִּזְהָרִים לְאָכֵל בְּקִדּוּשׁ הַכֹּחַ שֶׁל הָאָדָם מִתְחַזֵּק מִהַמְאָכְלִים לְלַמַּד וְלִהְתַּפְּלֵל בְּלִי מִחֻשְׁבוֹת זְרוֹת, אָבָל כְּשֶׁהוּא אוֹכֵל מֵאֲכָלוֹת אִסוּרוֹת – חַס וְשָׁלוּם מִתְגַּבֵּר כַּח הַיִּצָּר הָרַע, וְהוּא אֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ בְּלִי מִחֻשְׁבָּה זָרָה.

כד. הַחֶתֶם סוֹפֵר הַקְּדוֹשׁ כּוֹתֵב (תורת משה פ' קדושים ד"ה המתקדשים), שְׂרֵב הָאֲפִיקוֹרְסוֹת רַחֲמָנָא לִיצְלָן שְׂבָא עַל הָאָדָם – בָּא הַדְּבָר מִמֵּאֲכָלוֹת אִסוּרוֹת.

כה. עוד כותב הַחֶתֶם סוֹפֵר (חסס סופר על התורה שמיני ד"ה ולא מטמאו) שֶׁזֶה הָאָדָם מִטְמֵטֵם מִמֵּאֲכָלוֹת אִסוּרוֹת אָבָל לֹא הַנְּשִׂמָה, כִּי מֵאַחַר וְהָאָדָם אוֹכֵל מֵאֲכָל אִסוּר, הַנְּשִׂמָה מִיָּד מִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ וְהוּא נִשְׁאָר בְּדִיוֹק כְּמוֹ אָדָם מֵת, כְּמוֹ רִשְׁע בְּעַת חַיּוֹ רַח"ל, ע"ש.

כו. הַבַּעַל יִשְׁמַח מִשֶּׁה כּוֹתֵב (תפילה למשה על תהלים סח): כְּשֶׁמִּישָׁהוּ אוֹכֵל מֵאֲכָלוֹת אִסוּרוֹת הוּא קָשׁוּר לְטִמְאָה וְהוּא אֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְעַלּוֹת אֶל הַקְּדוּשָׁה, הַטְּמֵאָה אֵינָה יְכוּלָה לְהִפָּרֵד מִמֶּנּוּ, רַק עַל יְדֵי חַבּוּט הַקֶּבֶר אוֹ עַל יְדֵי תַעֲנִית וְתִשׁוּבָה.

כז. בְּאוֹר צְדִיקִים (פרק י"ט) כְּתוּב, שֶׁכָּל מִי שֶׁאֵינוֹ מְדַקְדָּק בְּמָה שֶׁהוּא אוֹכֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ לוֹ עֲנָשִׁים קָשִׁים בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם הַבָּא, וְכַפִּי שֶׁהוּא מוֹנֵה שָׁם אֶת הָעֲנָשִׁים.

כח. בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ שֶׁפֶת אִמַּת שְׁמִינִי (ד"ה נפסוק) כְּתוּב בְּפִסּוּק שֶׁעַל יְדֵי אֲכִילַת מֵאֲכָלוֹת אִסוּרוֹת הַנֶּפֶשׁ שְׁלוֹ הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת מִשְׁעֶבְדָּת לְגוֹף וְהִיא הוֹפֵכֶת לְהִיּוֹת גְּשֵׁמִית לְגַמְרֵי עַכ"ל, הַפְּרוּשׁ הוּא שֶׁהוּא מְחִיב לְהִתְמַסֵּר לְכָל תְּאוּוֹתָיו, וְהוּא אֵינוֹ יָכוֹל לְשַׁלֵּט עַל עֲצָמוֹ, כִּי הַגּוֹף שׁוֹלֵט עָלָיו.

כט. הָרֵאשִׁית חֲכָמָה כּוֹתֵב (שער הקדושה פט"ו), שֶׁהַקְּב"ה כְּבִיכּוֹל הוּא מֵתְקַנָּא (נוקס) בְּעֵקֶר עַל מֵאֲכָלוֹת אִסוּרוֹת יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר בְּכָל הָעֲבָרוֹת הָאֲחֵרוֹת, כִּי הָעֲבָרָה הַזֹּאת

מטמאת את כל האדם, הגוף והנפש להיות חתיכת טמאה רחמנא ליצילן. (כך גם מביא השל"ה בשער האומיות אות ק').

ל. בספר מאור ושמש (פ' שמיני ד"ה אל תשקטו) הוא כותב שמאכלות אסורות מטמטם את הלב ושורה עליו רוח טמאה, ואפלו כשהוא מקל רק בחמרא הוא אינו יכול להשיג השגות בתורה הקדושה, ואפלו כשהוא נוהג בחסידות ולומד ביום ובלילה.

לא. החפץ חיים כותב בספרו נדחי ישראל (פרק כ"ח כ"ט), שמכל עברה נברא מלאך רע, תארו לעצמכם כמה מלאכים רעים בורא לעצמו האדם על ידי אכילת מאכלות אסורות, כשבכל נגיסה הוא בורא לעצמו מלאך נוסף, ואותם המלאכים הרעים ממתינים לו לרגע שהוא ימות, כשאז יעשו לו צרות ויסורים, ולא יתנו דקה אחת מנוחה. - הרי אז ימרטו את שערות הראש, על כך שבועלם השקר נתנו ליצר הרע את כל אשר חפץ, ולא די בכך שחטאו בעצמם, אלא שעוד לגלגו על היהודים הדתיים אשר הוכיחו על כך וקראו להם "שוטים", כשחשבו את עצמם לחכמים ומבינים. מה יצא לי מכל החכמה וההשכלה שלי? ישאלו אותי, הרי חפרתי לעצמי בור! - מיד יתחרטו על כך, כל אחד יצדיק על עצמו את הדין, אך זה כבר יהיה מאחר, לא נתן יהיה עוד לעשות דבר, תשובה נתן לעשות רק בחיים, כפי שידוע, וכפי שכבר ציננו לעיל, שחונן מן העברה של המאכל האסור הרי שגם מטמטמים את הנפש על ידי מאכלות אסורות.

"כל מה שהאדם סובל" בעולם הבא הוא רק בגלל הפה, בגלל העברות שהוא עשה בפה (כשהוא אכל עֵס טרפות) וכו'.

האדם האוכל טרפות, כל גופו מתפשט עם כל מיני גורמים לא טובים, ובגוף שהוא כל כך מלכלך, לא יעזרו הזכיות הגדולות בעת תחיית המתים, כשאין צורך כלל לדבר על היסורים הגדולים שיהיו להם בגיהנום, וכשהמצוות יעברו את העברות, ויזכו לקום מן הקבר יחד עם כל היהודים - נתן לתאר אילו יסורים גדולים יהיו להם אז. - יקחו כל איבר ויפרידו את כל אחד מחברו, יפרידו את הבשר ואת העצמות שהתפתחו ממאכלי טרפות ומאסורים אחרים, אילו יסורים גדולים יסבלו אז כלל לא נתן להעלות על הדעת, את זה יכול להרגיש רק אדם שדמו נקרש ונאלצו לנתח אותו לחלקים ללא הרדמה, רק אותו אדם יכול לחוש חלק מן היסורים שיהיו לאותם האנשים האוכלים מאכלות אסורים - אותם היסורים כלל לא יוכלו לסבלם. - אצל אוכלי הטרפות, הנתוח יהיה חייב להעשות על כל איבר, כל חתיכת בשר או עור בנפרד (כפי האכל מתפשט על פני כל הגוף

כפי שזכרנו, עד שהגוף יהיה נקי וראוי לקום בתחית המתים, האם יש שעור וערך לאותם היסורים) שיהיו להם בגלל זה? בגלל אכילת הטורפות, שבגלל אכילת אותן הטורפות הוא מאבד גם את צלם האלקים וכו'.

לכן צריך כל אדם להיות מאד זהיר שלא ישל באסורים המטמאים את הנפש ומורידים את צלם האלקים!

לכן צריך כל אדם להתגבר בענין זה ולא יטמא את עצמו במאכלים אסורים. חייבים להתחזק בכך, גם כשיש חברים שהם קלים ואינם נוהרים כראוי, ובמיוחד כשהללו מלגלגים עליו, ואוחזים אותו לטפוש בשל כך שאינו אוכל טרפות. - הרי ידוע מה שהגמרא אומרת, שטוב לאדם שבכל חייו יחשבוהו לשוטה לפני שיהיה רשע לרגע. חייבים לדעת שפכל שיש יותר חרפה על כך שקימו את המצוה, השכר גדול יותר ויותר" עכ"ל.

לב. ואחרון אחרון חייב נעתיק כאן דברים נעימים וקדושים המאירים כספירים מרבינו הקדוש שליט"א, הכותב בספר הקדוש דברי יואל ויקרא עמוד רנ"ה (ד"ה ופוק), וזה לשונו הקדוש: בא וראה עד להיכן הדברים מגיעים, עד כמה חמור הענין של מאכלות אסורות, היכן שאנו מוצאים שאפלו מי שרק טעם כשהיה ילד, נולד בו טבע רע כשהוא גדול, כפי שמבאר בתשובת הרשב"א המובא ביו"ד דעה סי' פ"א בענין גויה המינקת ילד יהודי כו'. - כך גם אנו מוצאים אצל משה רבינו בכך שהוא לא רצה לינק מגויה, כי פה שעתיד לדבר עם השכינה שיינק דבר טמא? (סוטה י"א ע"ג הובא גמ"ל פרט שמות), וכדאיתא בחומת אנך להחיד"א (שמות פרק ג' פסוק י"א: אות יג). מי אנכי וכו' וזה לך האות וכו'. אפשר במה שאמרו חז"ל שטעם שמשה רבנו ע"ה נכוה בפיו שנטל הגחלת וכו', כי בתיה בתחלה נתנו למנת מצרית ולא ינק, אך נפלה טפת חלב טמא על שפת היאור ושם נכוה, שעתיד לדבר עם השכינה, וצריך שיהיה נקי אף ממצע חלב טמא, עכ"ל.

אחים יקרים - בענין חומת הפשרות, כידוע לכל כמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנכשל באכילה אסורה, ה"י.

אנו אומרים בתפלה בכל יום את שירת הים: "וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - ה"י מרמז: ה' - חמשה הלכות שחיטה, יד - י"ב בדיקות הספין וכסוי בעפר ב' למעלה ולמטה, סך הכל י"ד (צ"ה דף ז:). מרמז שעל ידי שישראל היו נוהרים במצרים שלא יאכלו טרפות, כמבואר במדרש, נגאלו ישראל ממצרים. - ותחלת

הנס הִיָּה עַל יְדֵי מִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה, שְׁנִשְׁתַּרְבְּבָה יְדָהּ שֶׁל בְּתִיָּה, זֶה מְרָמֵז ב"הֵיךְ הַגְּדוּלָּה" שֶׁהֵיךְ נַעֲשֶׂה גְדוּלָּה, וּמִשָּׁה רַבִּינוּ לֹא נִכְשַׁל בְּמֵאֶכְלֵ אִסוּר שְׁאֵפִילוּ הַחֶלֶב שֶׁל גּוֹיָה לֹא בָּא בְּתוֹךְ פִּיּוֹ, רַק חוּץ לְפִיו, וּמִפְּנֵי זֶה נִתְּכָה כְּמוֹ שְׁאָמַר הַחֵיד"א זי"ע. וְעַל יְדֵי זֶה שְׁלֹא נִכְשְׁלוּ, יָכְלוּ לְהִגִּיעַ ל"וִירָאוּ הָעַם אֶת ה' וַיֵּאֱמִינוּ בּוֹ" וּבְמִשָּׁה עַבְדּוֹ", כִּי אִם ח"ו נִטְמְאוּ עַל יְדֵי מֵאֲכֻלוֹת אִסוּרוֹת לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְהִגִּיעַ לְאֱמוּנָה כְּזֹאת. וְזֶהוּ "וּבְמִשָּׁה עַבְדּוֹ" שֶׁבְּקִדּוּשְׁתּוֹ שֶׁנִּזְהָר מִיַּנְקוּתוֹ מִמֵּאֶכְלֵ אִסוּר, הִמְשִׁיךְ אֶת הָאֱמוּנָה עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל.

מִכַּאֲן אֲנוּ לְמַדִּים כִּי הוּא שׁוֹרֵשׁ וְאֵב הַטְּמֵאָה לְכָל נִגְעַ וְצָרַעַת הַמְזֻלָּזֵל וְלֹא נִשְׁמַר בְּמֵאֲכֻלוֹת אִסוּרוֹת, וְזֶהוּ הַגְּרָמָא בְּנִזְקִין, וּמִכֶּהָ הוּא נִמְשָׁךְ לְעַבְרוֹת חֲמוּרוֹת, כִּי עַל יְדֵי כֶּף שֶׁהוּא אֵינוֹ נִזְהָר מִמֵּאֲכֻלוֹת אִסוּרוֹת הוּא נִלְכַּד תַּחַת מִמְשַׁלַּת הַסַּמ"ךְ מ"ם, וְרָאָה כִּמְהָ שְׁחִיבִים לְהִיּוֹת זֶהִירִים שֶׁאֵפִילוּ סַתֵּם יֵינֵם אִסְרוּ (הַגַּס שֶׁלֹּא נִמְסָן לַעֲבוּדָה זָרָה), וּבִישׁוּלֵי עֲכוּו"ם, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא יִתְרַגַּל וְיִהְיֶה לְבוֹ גַּס עִם הַגּוֹיִם, כָּל שֶׁכֵּן שֶׁצָּרִיךְ לְשׁוֹמֵר עֲצֻמוֹ מִמֵּאֲכֻלוֹת אִסוּרוֹת וַיְבַדֵּל מִן הַגּוֹיִם כִּי עִם קְדוּשַׁת אֶתְּהָ לֵּה' עַד כֹּאֵן.

לג. בִּירוּשְׁלַיִם חֲגִיגָה (פ"ג ה"ב) כְּתִבּוּ שְׁאֲחֵר יֵצֵא לְתַרְבוֹת רַעָה, כִּי אֲמוֹ, בְּעַת שֶׁהִיא הִיָּתָה מְעַבְרַת, הִרְיָחָה טְרַפּוֹת כְּשֶׁעַבְרָה לְיַד בֵּית עַבְדּוּדָה זָרָה (רַבָּה ל"א ו').
לד. בְּהַגְהוֹת אֲשֶׁר"י (מס' ע"ו פ"ג) הוּא מְזַהֵר שְׁנַיִם הַמֵּינִיקוֹת שֶׁיְהִיוּ מְאִד זֵהִירוֹת בְּמֵאֲכֻלוֹת אִסוּרוֹת ע"ש.

לה. עוֹד מוּכָן שֶׁזֶה שְׁגוּרֵם שֶׁהַחֶבֶר יֹאכַל דְּבַר אִסוּר, הוּא עוֹבֵר עַל לָאוּ מִפְּרִשׁ שֶׁל "וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל" (פְּנִינִי מִקוּמוֹת).

בְּפֶרֶט הַיְלָדִים הַקְּטַנִּים שֶׁהֵם בְּכָלֵל לֹא אֲשֵׁמִים, הֵם רַק מְחַכִּים שְׁאֵמְהוּתֵיהֶם יִבְיִאוּ לָהֶם אֶכְלֵ וַיֵּאֲכִילוּ אוֹתָם, הֵם רַעֲבִים, וּבִסּוּפוֹ שֶׁל דְּבַר הֵן מֵאֲכִילוֹת אוֹתָם בְּאֶכְלֵ טְמֵא רַחֲמָנָא לִיְצַלֵּן, הָאֵם אֵין זֶו אַכְזוּרִיּוֹת? הֲרֵי זֶהוּ בְּדִיוֹק הָעֲנִין שֶׁל "וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל".

לו. עַל כָּל פְּנִים, מְכַל זֶה מְסַפִּיק בְּכַדִּי לְהַבִּין עַד כִּמְהָ חֲמוּר הָאִסוּר לְתַת לְיַלְדֵי "סִימִילָאק" אוּ "דְזִשְׁאָרְס" וְכִמוֹ כֵּן כָּל יְתֵר הַמֵּאֲכֻלִּים שֶׁבְּחֻלְקֵם יֵשׁ מִמֶּשׁ אִסוּרֵי נְבִלוֹת וְטְרַפּוֹת וְכַדּוּמָה, שֶׁהֵם מִמֶּשׁ אִסוּרֵי דְאוּרִיָּתָא, בְּחֻלְקֵם יֵשְׁנֵם רַק הָאִסוּר שֶׁל בְּשׁוּל עֲכוּו"ם, חֶלֶב עֲכוּו"ם, שֶׁהֵם רַק דְּרַבְּנָן, אֲבָל אִסוּר דְּרַבְּנָן אִסוּר גַּם כֵּן לְתַת לְיְלָדִים כְּפִי שְׁכַתּוּב לְעִיל.

וּאֲפִלוּ כְּשֶׁהַרּוֹפְאִים זוֹעְקִים שֶׁזֶה חָשׁוּב לְיַלְדֵי, אִסוּר לְתַת לוֹ זֹאת, רַק אִם שׁוֹאֲלִים שְׁאֵלָה אֲצֵל רַב מְפָר וּמְסַמֵּךְ הַמְּפִיר וַיּוֹדַע אֶת הַדְּבָרִים, וּמִבִּין אֶת חֲשׁוֹת הָאִסוּרִים שֶׁבְּתוֹצְרַת זֶו.

לו. באמת לו רצינו להעתיק בענין זה מהספרים הקדושים, הרי שהניר לא יספיק בכדי להכיל את כל זאת, אך בכל זאת אנו מִכְרַחִים לציין לפחות את דבריו הבודעים כֵּאֵשׁ שֶׁל הַסֵּפֶר "מְסֵלַת יִשְׂרָאֵל" (פ"ב), הוא כותב שם כך: "לכל מי שיש עוד חתיכת מח בראשו, שהוא חושב, שמאכל אסור הוא בדיוק כאלו היה דבר מרעל שהוא סנה לאכילה, האם במצב כזה היה האדם לוקח על עצמו את הסכון ואוכל? כשיש לאדם ספק כזה והיה אוכל הוא היה נחשב לשוטה, כי לאכל את המאכל המרעל הוא בכל זאת יכול להרעיל את נפשו ולהסתלק מן העולם.

אותו דבר הוא גם אצל מאכלות אסורות, שם הרי זה סם של הנפש, אז איך יתכן שיוכלו לאחזו זאת בקלות, ולהכניס זאת לפה, אפילו כשמדבר רק בספק אסור, בדיוק כפי שהוא לא היה מכניס לפיו אכל שהיה ספק אם הוא מרעל.

לח. רבינו יונה כותב (ריט נלוט), שספק אסור הוא חמור בהרבה מאסור ודאי, כי על זה אין חרטה, כי מרגיעים את עצמם שזה בודאי בן פשר.

לט. עתה אחים ואחיות יקרים, חשבו לעצמכם מי הוא זה אשר יעז בנפשו לשחק עם ילדיו הקטנים? כמה כח ועמל נותנים לענין זה, ולענין החנוך של זה, כמה דמעות יהודים שופכים הורים בכדי שיזכו בסופו של דבר לנחת יהודית, ושיזכו להקים דורות ישרים, ולבסוף ההורים בעצמם המפוטמים את הילדים בסם רחמנא ליצלן. - כמה צריכות הידדים לרעד על כך שהכניסו לפה של הילדים שלהם אפלו ספק אסור, חס ושלום, האם יתכן שיהודים שיש להם הרגשה יהודית, שיעשו כדבר הזה, לעשות מבלי לשאל מורה הרואה צדיק שאפשר לסמוך עליו, שהוא כמו רופא בעניני נשמה, האם זה באמת אינו סם לילדים, חס ושלום? בואו כבר בלנו נזרק מיד מן הבית את כל סם הנפש, בין למבגרים ובין לילדים קטנים.

האם באמת האבא-הבעל מחייב לבד להסתפל על האכל ולודא טיב האכל בטרום הוא נכנס לבית, או שהוא יכול לסמוך על בני ביתו?

הוא חייב בעצמו לבדק, כך פוסק האור החיים הקדוש (פ' נלאשית), כשהוא מוסיף ומציין שזו היתה העברה של אדם הראשון, כשהוא סמוך על חנה והוא כלל לא ידע שהיא נותנת לו מעץ הדעת, הוא רק סמוך על אשתו על צדקותה (וע' רמב"ן פ' נלאשית).

נו!!! בואו ותארו לעצמכם, חנה שנבראה נקיה בלי שום עוון, ולמעשה הגיעה למדרגה הנעלה ביותר שרק יכלו להשיג באותם הימים, בודאי שאדם הראשון

יכל לסמך עליה שהיא תתן לו לאכל רק ממה שמתר לאכל, ובכל זאת היא הכשילה אותו, והתרוץ שלו היה שהוא סמך עליה, ולא עזר לו דבר, וזה רק גרם לו מיתה לכל הדורות.

ואם כן, מה נאמר אנחנו כשאנו נעמד בפני בית הדין של מעלה, ונרצה להגיד תרועים, מדוע האכלנו את הילדים במאכלות אסורות, וגרמנו אבוד נשמות ישראל לכל הדורות, בודאי לא יקבלו את התרוץ שסמכו על בני הבית!!!

עתה ניתן להבין מדוע אצל העבירות האחרות אין הקב"ה אומר שאם תעשו את העבירה ההיא לא תהיו שלי, ואילו רק בטריפות אומרת התורה שאם תעשו את העבירה לא תהיו שלי, כי כשאוכלים טריפות הלב מטמם ונאטם שכלו, ואז הגוף וכל האברים הופכים להיות טריפה, ואז הוא כבר אינו מסוגל לעשות שום דבר טוב, שום מצוה, ומושך אותו רק לכיון העבירות.

סד. החטאת הרבים באופן מבהיל שזהו המציאות בלי שום יוצא מן הכלל הדורות העתידים, וגם אתם בתוכם, שעל ידי מאכלות אסורות יוצאים לתרבות רעה רח"ל.

סה. וזה לשון הרמב"ם (הלכות משוזה פרק ג' הלכה ו') ואלו הן שאין להן חלק לעולם הבא אלא נכרתים ואובדין ונידונין על גודל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים, המינים והאפיקורסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיית המתים ובביאת הגואל המורדים ומחטיאי הרבים והפורשין מדרכי צבור והעושה עבירות ביד רמה בפרהסיא כיהויקים, והמוסרים ומטילי אימה על הצבור שלא לשם שמים ושופכי דמים, ובעלי לשון הרע והמושך ערלתו, עכ"ל.

סו. הרמב"ם (הלכות משוזה פרק ג' הלכה י') מחטיאי הרבים כיצד אחד שהחטיא בדבר גדול כגון ירבעם וצדוק ובייתוס ואחד שהחטיא בדבר קל אפילו לבטל מצות עשה ואחד האונס אחרים עד שיחטאו כמנשה שהיה הורג את ישראל עד שיעבדו עבודת כוכבים או שהטעה אחרים והדיחם, עכ"ל.

תאריך המשפט - : אדם נידון בכל יום (כ"ה טו. וכן קי"ל מג"א סימן תק"פ ס"ק פ) -! -! ראיות משפטיות - : כל העבירות מתועדות [עדות] היטב היטב בשמים בתצלום ווידאו שמימי ובהקלטות שמימיות ומאשרים בחתימת ידיך! אין אפשרות להתחמק!

וגם הן יקבלו שם דו"ח על כל כזית וכזית שהחטיאו את משפחתם במספרים בלי גבול.

הנחה - במדה ואתם חושבים שתוכלו לשכנע את השופטים בתירוץ שלא ידעתם, טעות גדול בידכם ויענו ויאמרו לך: האם לא למדתם מה שהזהיר החפץ חיים בספרו נדחי ישראל פרק כ"ח, ושבת מוסר פרק ל"ו והפלא יועץ אות טרף, ומהאדמו"ר מהאלמין ועוד כמה מזכי הרבים שליט"א שצעקו בקול רעש גדול שתפרשו מאכילת בשר הטרף השרץ והעכבר בהכשר חנק הבדצי"ם, והאם לא שמעתם מהאדמו"ר מהאלמין שכתב כמה ספרים על צער בעלי חיים והדבר הראשון בצער בעלי חיים ששוחטים בסכין פגום, פגימה אותיות מגיפה? וזה לא נקרא שחיטה אלא חנק?

ולכן, זכרו! ביכלתך להשפיע כעת על מהלך המשפט, הזהרו והזדרזו פן יהיה מאוחר.

כל זה נעשה ונדפס לעילוי נשמת כל אלו שאכלו בשר נבילה וטריפה חלב ודם, והם כבר בשמים, ודנים אותם שצריכים לעבור ניתוח על כל איבר ואיבר גיד וגיד ועור ושער, שנהגה מן המאכלות אסורות כמבואר בספר נדחי ישראל להחפץ חיים פרק כ"ח.

ובזכות כל אלו הפורשים עצמם ומגעילים כליהם, ואוכלים דגים, או משחיטה קטנה כשרה, יקילו עליהם בבית דין של מעלה!!!

להבהרת וללימוד הסוגיה ניתן להתקשר לטלפונים:

לדיסקים:

לאתרים:

פרק ב'

אזהרות חז"ל:

וכמה נוראים דברי הזוה"ק:

א. כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות.
(זכר הקדוש ח"ג דף מ"ב)

ב. יוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסטרא אחרא.
(זכר הקדוש ח"ג דף מ"ב)

ג. אוי להם ואוי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנין אותו לאחר
מיתתו כאדם מגעל, כי הקדוש ברוך הוא גועל בעולם הזה ובעולם הבא.
(זכר הקדוש ח"ג דף מ"ב)

ד. מדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הטמאה שורה עליו.
(זכר הקדוש ח"ג דף מ"ב)

ה. נעשה פני חיה רעה.
(זכר הקדוש ח"ג דף קכ"ה)

פרק ג

**וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בַּפְּגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעֵתֶם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם
לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר (ישעיה פרק 10, כד).**

בזוהר פרשת תרומה דף קנ"א ע"א:

בְּכָל עָרֵב שֶׁבֶת כְּשֶׁמִתְקַדֵּשׁ הַיּוֹם, הַכְּרוּזִים הוֹלְכִים בְּכָל אוֹתָם מְדוּרֵי הַגִּיחָנָם:
הַסֶּתֶלְקוּ דִּינֵי הָרָשָׁעִים, שֶׁהָרִי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ בָּא, וְהַיּוֹם מִתְקַדֵּשׁ, וְהוּא מִגֵּן עַל
הַכֹּל. וּמִיָּד מִסֶּתֶלְקִים הַדִּינִים וַיֵּשׁ לְרָשָׁעִים מְנוּחָה. (וכל אוחס מחללי שנתות ומועדים
נפרהסיא, דייסי מסתלקים מעליהם) (ואפלו עובדי כוכבים ומזלות שלא נטוו לשמר שנתות ומועדים, שס שומרים
נעל כרחס) אָבֵל אֵשׁ הַגִּיחָנָם לֹא שׁוֹכַכֶת מֵעַל אֱלֹהִים שְׁמָרוּ שֶׁבֶת לְעוֹלָמִים, וְכָל
רָשָׁעֵי הַגִּיחָנָם שׁוֹאֲלִים עֲלֵיהֶם: מַה שׁוֹנִים אֱלֹהִים שְׂאִין לָהֶם מְנוּחָה מִכָּל הָרָשָׁעִים
שֶׁל כָּאֵן? וְאוֹתָם בְּעֲלֵי הַדִּין מְשִׁיבִים לָהֶם: אֱלֹהִים הֵם הָרָשָׁעִים שֶׁכִּפְּרוּ
בַּקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְעִבְרוּ עַל כָּל הַתּוֹרָה. מִשׁוּם שֶׁלֹּא שְׁמָרוּ שֶׁבֶת שָׁם, לְכֵן אֵין
לָהֶם מְנוּחָה לְעוֹלָמִים.

וְכָל אוֹתָם הָרָשָׁעִים יוֹצֵאִים מִמְקוֹמָם, וְנִתְּנָת לָהֶם רְשׁוּת לְלַכֵּת וּלְרָאוֹת אוֹתָם.
וּמִלְּאָךְ אֶחָד שֶׁשְׁמוֹ סִנְטְרִיא"ל הוֹלֵךְ וּמוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם וּמְכַנְסוֹ
לְגִיחָנָם לְעֵינֵי הָרָשָׁעִים, וְרוֹאִים אוֹתוֹ שֶׁמַּעֲלָה תוֹלְעִים, וְלִנְשָׁמָה אֵין מְנוּחָה בְּאֵשׁ
הַגִּיחָנָם. וְכָל אוֹתָם הָרָשָׁעִים שֶׁשָׁם סוֹבְבִים אֶת אוֹתוֹ הַגּוֹף וּמְכַרְזִים עָלָיו: זֶהוּ
פְּלוּנֵי הָרָשָׁע שֶׁלֹּא חָשַׁשׁ לְכַבוֹד רְבוּנוֹ, וְכִפְּר בַּקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִפְּר בְּכָל
הַתּוֹרָה כְּלָה. אוֹי לוֹ! טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא וְלֹא יָבֵא לְדִין הַזֶּה וְלְבוֹשָׁה הַזֶּה! זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב (ר"צ ע"ב) (ישעיה 10) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בַּפְּגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי כִי תוֹלְעֵתֶם
לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר. כִּי תוֹלְעֵתֶם לֹא תָמוּת - מִן
הַגּוֹף. וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה - מִן הַנְּשָׁמָה. וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר - וְהָיוּ דֵי רָאוֹן, עַד
שֶׁכָּל רָשָׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁל שָׁם יֵאמְרוּ דֵי לְרֵאִיָּה הַזֶּה.

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, וְדַאי כִּף זֶה, מִשׁוּם שֶׁשֶׁבֶת הִיא כִּנְגַד כָּל הַתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה הִיא
אֵשׁ - מִשׁוּם שֶׁעִבְרוּ עַל אֵשׁ הַתּוֹרָה, הָרִי אֵשׁ הַגִּיחָנָם דוֹלֵק, שֶׁלֹּא שׁוֹכֵךְ מֵעֲלֵיהֶם
לְעוֹלָמִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לֹאֲחַר כְּשִׁיּוֹצֵאת שֶׁבֶת, בָּא אוֹתוֹ מִלְּאָךְ וּמִחֲזִיר אוֹתוֹ גּוֹף
לְקַבְרוֹ, וְנִדְוָנִים שְׁנִיָּהֶם, זֶה לְצַדּוֹ וְזֶה לְצַדּוֹ. וְכָל זֶה בְּעוֹד שֶׁהַגּוֹף קִיָּם עַל בְּרִיּוֹ,
שֶׁהָרִי כִּיּוֹן שֶׁהַגּוֹף נִתְּעַכֵּל, אֵין לַגּוֹף אֶת כָּל הַדִּינִים הַלָּלוּ, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
כְּתוּב בּוֹ, (ספלים עט) וְלֹא יַעִיר כָּל חֲמָתוֹ.

כָּל רִשְׁעֵי הָעוֹלָם, בְּעוֹד שֶׁהַגּוֹף שָׁלֵם בְּכָל אֵיבָרָיו בְּתוֹךְ הַקֶּבֶר, נִדְוָנִים גּוֹף וְרוּחַ, לְכָל אֶחָד דִּין כְּרֵאוֹי לוֹ. כִּינֵן שֶׁהַגּוֹף נִתְעַכֵּל, דִּין הָרוּחַ שׁוֹכֵף. מִי שֶׁצָּרִיךְ לְצִאָתוֹ, יוֹצֵא. וּמִי שֶׁצָּרִיךְ לְהֵיטִיב עֲלֵיהֶם מְנוּחָה, יֵשׁ לָהֶם מְנוּחָה. וּמִי שֶׁצָּרִיךְ לְהֵיטִיב עֲפָר וְאֶפֶר תַּחַת רִגְלֵי הַצְּדִיקִים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרֵאוֹי לוֹ נַעֲשֶׂה לוֹ.

וְלִכֵּן כַּמָּה טוֹב לָהֶם, בֵּין לַצְּדִיקִים בֵּין לְרִשְׁעִים, לְהֵיטִיב גּוֹפֵם דְּבוּק בְּאָרֶץ וּלְהִרְקֵב בְּתוֹךְ הָעֶפֶר לְזִמְן קָרוֹב וְלֹא לְהֵיטִיב בְּקִיּוּם כָּל אוֹתוֹ זְמַן רַב, כְּדִי לְדוֹן גּוֹף וּנְפֹשׁ וְרוּחַ תָּמִיד (נלל יו"ט). שֶׁהָרִי אֵין לָךְ כָּל צְדִיק וְצְדִיק בְּעוֹלָם שָׂאִין לוֹ דִּין הַקֶּבֶר, מִשּׁוּם שֶׁאוֹתוֹ מְלֶאֶךְ הַמְּמַנֶּה עַל הַקֶּבֶרִים עוֹמֵד עַל הַגּוֹף וְדָן אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. אִם לַצְּדִיקִים כֶּף - עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה לְרִשְׁעִים.

וּבְזִמְן שֶׁהַגּוֹף נִרְקֵב וְנִבְלָה בְּעֶפֶר, הָרִי הַדִּין שׁוֹכֵף מֵהַכֵּל, פָּרַט לְאוֹתָם חֲסִידִים הַעֲמוּדִים שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁהֵם רְאוּיִים לְהַעֲלוֹת נִשְׁמָתָם לְאוֹתוֹ מְקוֹם עֲלִיּוֹן שְׂרָאוֹי לָהֶם, וּמַעֲטִים הֵם בְּעוֹלָם.

כָּל אוֹתָם הַמְּתִים שֶׁל הָעוֹלָם, כָּלֵם מְתִים עַל יְדֵי הַמְּלֶאֶךְ הַמְּשַׁחֵת, פָּרַט לְאוֹתָם שְׂמֵתִים בְּאָרֶץ הַקְּדוֹשָׁה (וּכְלַם מַתִּים עַל יְדֵי הַמְּלֶאֶךְ הַמְּשַׁחֵת, שֶׁהוּא מְלֶאֶךְ הַמוֹת, וְכַל אוֹתָם הַמַּתִּים שְׂמֵתִים הַקְּדוֹשָׁה) שֶׁלֹּא מְתִים עַל יְדוֹ, אֲלֵא עַל יְדֵי מְלֶאֶךְ הַרְחָמִים שֶׁשׁוֹלֵט בְּאָרֶץ, עַכ"ל.

הַזוּהַר הַמְּתוּרָגֵם - סֵפֶר בְּרֵאוּשִׁית-פְּרִשְׁת בְּרֵאוּשִׁית - דָּף נט ע"א

בֹּא רְאֵה מַה כְּתוּב, וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נִגְהָ. מַה זֶה כְּאוֹר נִגְהָ? כְּמוֹ אוֹתוֹ הָאוֹר הַמְּאִיר שֶׁכְּבָר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאוּשִׁית, זֶהוּ שֶׁנִּגְזַר לַצְּדִיקִים לְעוֹלָם הַבָּא. הוֹלֵךְ וְאוֹר - שֶׁהוּא עוֹלָה בְּאוֹרוֹ תָּמִיד וְלֹא גוֹרֵעַ מִמֶּנּוּ. אֲבָל בְּרִשְׁעִים מַה כְּתוּב? (טו) דָּרַךְ רִשְׁעִים כְּאֶפְלָה לֹא יָדְעוּ בְּמָה יִכְשְׁלוּ. לֹא יָדְעוּ - וְכִי לֹא יוֹדְעִים? אֲלֵא רִשְׁעִים שֶׁהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ עֲקָמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא רוֹצִים לְהִסְתַּכֵּל [לָהֶם] שְׂעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדוֹן אוֹתָם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם וְלְהַכְנִיֵס בְּדִין גִּיהֵנָם. וְהֵם צוֹחֲחִים וְאוֹמְרִים: אוֹי לָנוּ שֶׁלֹּא הִרְכַּנְנוּ אֲזַנִּים וְלֹא הִקְשַׁבְנוּ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. וּבְכָל יוֹם אוֹמְרִים: וַי לָנוּ!

בֹּא רְאֵה, עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִאִיר לַצְּדִיקִים לְעוֹלָם הַבָּא וְלִתֵּת לָהֶם שְׂכָר חֲלָקָם, מְקוֹם שְׂעִין לֹא שׁוֹלֵט לְעֵמֶד עֲלָיו, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (יִשְׁעִיָּה סד) עֵינַי לֹא רָאִיתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לוֹ. וְכְתוּב (טו טו) וַיִּצְאוּ וַרְאוּ בְּפָגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפֹּשְׁעִים בִּי. וְכְתוּב (מִלְאִי ג) וְעִסּוּתְם רִשְׁעִים כִּי יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רִגְלֵיכֶם. אֲשֶׁרֵי הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. עֲלֵיהֶם כְּתוּב (יִשְׁעִיָּה ס) צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אָרֶץ. וְכְתוּב (מִלְאִי קמ) אֶךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנִיךָ. בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

בזוהר פרשת יתרו - דף פ"ה ע"ב

שְׁנִינּוּ, בְּשַׁעַה שֶׁנֶּאֱמַר אֲנֹכִי, כָּל אוֹתָן מִצְוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנֶּאֱחָזוּ בְּמִלְךָ הַקָּדוֹשׁ הָעֶלְיוֹן בְּצַד (ס), כֵּלֶם הָיוּ כְּלוּלוֹת בְּדָבָר הַזֶּה. כְּמוֹ שֶׁשְׁנִינּוּ, כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה אֲחֻזוֹת בְּגוֹף הַמֶּלֶךְ, (נמלך הקדוש העליון) מִהֵן בְּרֹאשׁ הַמֶּלֶךְ, וּמִהֵן בְּגוֹף, וּמִהֵן בְּיַד הַמֶּלֶךְ, וּמִהֵן בְּרַגְלָיו, וְאִין מִי שִׁיּוּצָא מִגּוֹף הַמֶּלֶךְ הַחוּצָה. וְלִכֵּן מִי שֶׁשָּׁפַע בְּמִצְוָה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה, כְּמִי שֶׁשָּׁפַע בְּגוֹף הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה ס) וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי, בִּי מִמֶּשׁ. אוֹי לְרָשָׁעִים שֶׁעוֹבְרִים עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְלֹא יוֹדְעִים מַה הֵם עוֹשִׂים. שֶׁאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהוּא חָטָא אֵלָיו, אוֹתוֹ מְקוֹם מִמֶּשׁ מְגַלֶּה חָטָאוֹ. (ואמר רבי שמעון, הקדוש ברוך הוא ממש מגלה חטאו) חָטָא בְּקִדּוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא - הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלֶּה חָטָאוֹ, שֶׁכָּתוּב (איוב כ) יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוֹמְמָה לוֹ. יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ - זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאָרֶץ מִתְקוֹמְמָה לוֹ - זֶה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (זו כנסת ישראל).

שְׁנִינּוּ, שָׁמַיִם מְגַלִּים חָטָאוֹ שֶׁל אָדָם, וּבְשַׁעַה שֶׁהוּא מְגַלֶּה חָטָאוֹ, אָרֶץ עוֹשֶׂה דִין הָאָדָם, שֶׁכָּתוּב וְאָרֶץ מִתְקוֹמְמָה לוֹ, לַעֲשׂוֹת בוֹ דִין. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׁנִינּוּ מִשְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּשַׁעַה שֶׁנִּתְּנָה תּוֹרָה, הָאֵם וְהַבְּנִים נִמְצְאוּ בְּשִׁלְמוֹת, שֶׁכָּתוּב (תהלים קיג) אֵם הַבְּנִים שִׂמְחָה.

פרק ד'

גְדוּלַה תְּשׁוּבָה שְׂמֹגַעַת עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד

בספר של"ה הקדוש מסכת יומא תורה אור: וְזֶה לְשׁוֹן סֵפֶר תּוֹלַעַת יַעֲקֹב (בסוף תפלת ראש השנה - סוד התשובה):

וּכְבָר הוֹדַעְנוּ תּוֹעֲלַת הַתְּשׁוּבָה, וְהַהֲתַעֲוֹרְרוֹת הַהֵיא עוֹלָה עַד הַתְּשׁוּבָה הָעֲלִיּוֹנָה, וְהוּא סוּד אֶמְרָם וְ"ל (יומא פו א) גְדוּלַה תְּשׁוּבָה שְׂמֹגַעַת עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד, שְׁנֹאֲמַר (סוּטע יז, ג) 'שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ'. וְהִיא מִתְעוֹרְרַת וְחֹזֶרֶת עַל בְּנִיָּה, וְהוּא סוּד 'שׁוּבוּ וְהִשִּׁיבוּ' (יחזקאל יד, ו; יח, ל), שְׂיִשׁוּבוּ הֵם וְאִזּוּ יִשִּׁיבוּ הָאֵם עַל בְּנִיָּה, וְזֶהוּ תִקּוּנָם. וּכְבָר יִדְעַת מַעֲלַת (בני) [בְּעֲלִי] תְּשׁוּבָה, מִמָּה שְׂאֲמַר רַבִּי אֲבָהוּ בְּפָרֶק אֵין עוֹמְדִין (ברכות לד ג) בְּמָקוֹם שְׂבַעֲלִי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִין אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד, כִּי מָקוֹם בְּעֲלִי תְּשׁוּבָה נַעֲלָה מְאֹד, הוּא הַמְּאֹר הָעֲלִיּוֹן הָעוֹלָם הַבֵּא הַנִּקְרָא תְּשׁוּבָה, וְלִפְיֶכָף נִקְרָאוּ בְּעֲלִי תְּשׁוּבָה. וּמָקוֹם הַצְּדִיקִים לְמִטָּה כְּמָה מַעֲלוֹת, מָקוֹם הַצְּדִיק עֲמוּדוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֱלֹה יוֹרְשִׁים אֶרֶץ הַחַיִּים לְמִטָּה, וְאֱלֹה יוֹרְשִׁים אֶרֶץ הַחַיִּים לְמַעֲלָה, 'עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זּוֹלַתָּךְ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה ל'ו' (ישעיה סט). וְאָמַר 'יַעֲשֶׂה' כִּנְגַד הַיּוֹבֵל הָעֲלִיּוֹן עוֹלָם הַחַרוֹת, וְלִזְהָ בָּאָה בַלְשׁוֹן נִסְתָּר, עַד כֶּאֱן לְשׁוֹנוֹ.

[אות קמד]: וּבִזְהַר תְּנִינָן (מ"ג דף ק"ו ע"ב): אֲתַר מִתְקַן אֵית לְבַעֲלִי תְּשׁוּבָה שְׁלִימָתָא. תְּנִינָן, לִית מְלֵתָא בְּעֲלָמָא דְקִימִי קָמִי תְּשׁוּבָה, וְעַל כֻּלָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְחִיל וְקַבֵּל לִיה וְדַאי. מֵאן דְּתַב בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִימָתָא, הָא אֲזַדְמֵן לְקַבְּלִיה אֲרַח חַיִּים, וְאִף עַל גַּב דְּפָגִים מַה דְּפָגִים, כֻּלָּא אֲתַתְקַן וְאֲתַהֲדַר עַל תְּקוּנָה. דְּהָא אֲפֻלוּ (כמה) [במה] דְּאֵית אֲמָאָה, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַפֵּר עֲלֵיהּ, דְּכַתִּיב בִּיכְנִיָּה (ירמיה כג, מד) 'חִי אֲנִי נְאֻם ה' כִּי אִם יִהְיֶה כְּנִיָּהוּ... חוֹתָם עַל יַד יְמִינִי, וְכַתִּיב (סו טט, ל) 'כֹּה אָמַר ה' כְּתַבוּ אֵת הָאִישׁ הַזֶּה עֲרִירִי גֹבֵר לֹא יִצְלַח בְּיָמָיו'. וְאִף עַל גַּב דְּעַבִּיד כְּמָה חֲטָאִין וְכְמָה חוֹבִין, כִּינָן דְּשָׁמַע כֶּף מִפִּי יְרֻמְיָה הַנְּבִיא, תַּב בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִימָתָא, וְקַבְּלִיה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמְחִיל לִיה עַל כֻּלָּא. מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה (דני הימים א, ג, יז) 'וּבְנֵי יְכַנְיָה אֲסַר שְׂאֲלִיתִיאל בְּנוֹ'. מִכֵּאן אוֹלִיפְנָא, דְּתְשׁוּבָה מִתְבַּר כְּמָה גְזַרִין בִּישׁוּן, וְכְמָה שְׁלֵשְׁלָאִין דְּפִרְזָלָא, וְלִית לָךְ מְלָה דְקִימָא קָמִי תְּשׁוּבָה. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב (ישעיה סו, מד) 'וְיִצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי וְגו', 'אֲשֶׁר פָּשְׁעוּ בִּי' לֹא כְּתִיב, אֲלֵא 'הַפְּשָׁעִים בִּי', דְּלֹא בְּעָאן לְאֵהֲדָרָא בְּתְשׁוּבָה וְלֹאֲתַנְחָמָא עַל מַה דְּעַבְדוּ, אֲבָל כִּינָן דְּתַבו וְאֲתַנְחָמוּ, הָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְחִיל לוֹן. וּבְגִין כֶּךָ, בַּר נֶשׁ דָּא, אִף עַל גַּב דְּפִשְׁעֵי בֵיה, (וסוטע ניה) [ופגים]

בְּאֵתֶר דְּלֵא אֶצְטְרִיךְ, וְתָב לְקַמִּיָּה, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא מְחִיל לִיָּה וְקַבֵּל לִיָּה וְחַס עֲלֵיָּה. דְּהָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא מְלֵא רַחֲמִים אִיְהוּ, וְחַס עַל עוֹבְדֵי יְדִיָּה, דְּכַתִּיב (מְהִלִּים קמ"ה, ט) 'וְרַחֲמֵי עַל כָּל מַעֲשָׂיו', וְאֶפְלוּ עַל בְּעִירֵי וְעוֹפֵי מְטָאן רַחֲמֵי, כָּל שְׂכָן וְכָל שְׂכָן עַל בְּנֵי נֶשָׂא עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה :

(וּסְהַר ט"ג דף ט"ו ע"ב) זְכָאִין אִינוֹן מְאָרִיְהוֹן דְּבַעֲלֵי תְשׁוּבָה, דְּתִיבִין כְּלָא לְאַתְרֵיהוּ, וְעַל דָּא תְּנִינָא, אַתְר דְּבַעֲלֵי תְשׁוּבָה יְתִיבִין, צְדִיקִים גְּמוּרִים לֹא יְתִיבִין בֵּיהּ. מְאִי טַעֲמָא. אֶלָּא אֵלִין אַתְתַּקְנוּ בְּאַתְר עֲלָאָה, בְּאַתְר דְּשַׁקְנָן דְּגִנְתָּא אֲשַׁתְּכַח תַּמָּן, וּמֵאֵן הוּא תְשׁוּבָה, וְעַל דָּא אֶקְרוּן בְּעֲלֵי תְשׁוּבָה. וְאֵלִין אַתְתַּקְנוּ בְּאַתְר דְּנִיחָא בְּאַתְר עֲלָאָה, וְאֵלִין יְתִיבִין בְּאַתְר זוּטָא. מְאִי טַעֲמָא. אֵלִין תִּיבִין מְאִי לְאַתְרֵיהוּ, מְאֵתֶר עֲלָאָה דְּנִהָרָא עֲמִיקְתָּא, עַד הֵהִיא אַתְר דְּאֶקְרִי צְדִיק. וְצְדִיקִים גְּמוּרִין נְגִדִין לֹון מֵהֵהוּא אַתְר דְּאִינוֹן יְתִיבִין, לְהֵאִי עֲלֵמָא. וְעַל דָּא אֵלִין לְעֲלָא וְאֵלִין לְתַתָּא. זְכָאָה חוֹלְקִיְהוֹן דְּמְאָרֵי תְשׁוּבָה. מְאִי תְשׁוּבָה, דְּכַתִּיב (וִיקְרָא ה, כג) 'וְהִשִּׁיב אֶת הַגְּזוּלָה אֲשֶׁר גָּזַל', כְּמֵאֵן דְּסֻטֵי מְאֹרְחָא, וְלִכְתֵּר יוֹתִיב לְאֹרְחָא. דָּא אִיְהוּ דְּאַתִּיב נִשְׁמַתִּיָּה, לְאַתְר דְּאַתְגֹּזֶרֶת מְנִיָּה מִתַּמָּן :

(וּסְהַר ט"ז דף כ' ע"א) תָּא חֲזִי, כָּל בַּר נֶשׁ דְּמְכַסִּיָּה חֲטָאִיָּה, וְלֹא מְפָרֵשׁ לֹון קַמִּיָּה קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְיִתְבַּע עֲלֵיהוּ רַחֲמֵי, (קוּדְשָׁא בְרִין סוּא לֹא יִהִיב לִיָּה מְשׁוּבָה) [לָא יְהִיבִין לִיָּה לְמִפְתַּח פְּתוּחָא דְּתְשׁוּבָה], בְּגִין דְּאִיְהִי אַכְסִיָּה מְנִיָּה, דְּכַתִּיב (מְשַׁלֵּי כ"ט, יג) 'מְכַסֶּה פְּשָׁעָיו לֹא יִצְלִיחַ וּמוֹדָה וְעֹזֵב יִרְחַם'. וְאִי פְרִישׁ לֹון קַמִּיָּה קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְתָב מְנִיָּהוּ, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא חֲיִיס עֲלֵיָּה, וְיִתְגַּבְרוּן רַחֲמֵי עַל דִּינָא. וְכָל שְׂכָן אִי אִיְהוּ כְכִי, וְאוּשִׁיד דְּמַעֲיִן בְּצִלוֹתִיָּה, דְּהָא כָּל פְּתוּחִין סְתִימִין, אִיְהוּ פְתוּחַ, דְּדַמְעָה לֹא סְתִים, וְאַתְקַבֵּל בְּתְשׁוּבָה. וְעַל דָּא פְרִישׁוּ דְּחֲטָאִיָּה אִיְהוּ יְקָרָא דְּקְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְּאַתְגַּבְרָא רַחֲמֵי עַל דִּינָא. וְעַל דָּא כְתִיב (מְהִלִּים מ, כג) 'זָבַח תּוֹדָה יְכַבְּדֶנְנִי', תְרִין כְּבוֹדִין, חַד לְעֲלָא וְחַד לְתַתָּא (עַכ"ל סוּרָא ט"ז לְפִנְיֹון) :

וְהֵאִי דְאֶמְרוּן, בְּחוּבִין דְּבִינִיָּה וּבִין קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, הוּא צְרִיךְ לְפָרֵשׁ לֹון קַמִּיָּה קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא וּמִתּוֹדָה עֲלֵיהוּ, אֶבֶל אֶסוּר לִיָּה לְפָרְסְמָא לֹון קַמִּיָּה דְּכַנִּי נֶשָׂא, בְּגִין דְּעֻזוֹת פְּנִים אִיְהוּ לִיָּה. אֶבֶל חוּבִין דְּבִינִיָּה וּבִין חֲבֵרִיָּה, אֶצְטְרִיךְ לְפִיָּסָא לְחֲבֵרִיָּה כְּמָה דְּעֵבִיד לִיָּה, עַד דְּמְחִיל לִיָּה, דְּקְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא מְחִיל לִיָּה, עַד דְּמְחִיל לִיָּה חֲבֵרִיָּה, עַכ"ל (סוּרָא).

מְקוּמוֹת יֵשׁ בְּגִיְהֵנָם לְמַחְלָלֵי שְׁבָתוֹת בְּפִרְהֶסְיָא, וְלֹא חוּזְרִים בְּתְשׁוּבָה

ובזוהר פרשת ויקרא (דף ט"ו ע"ב): אָמַר הַרְעוּעָה הַנְּאָמָן, מְקוּמוֹת יֵשׁ בְּגִיְהֵנָם רְשׁוּמִים לְמַחְלָלֵי שְׁבָתוֹת בְּפִרְהֶסְיָא, וְלֹא חוּזְרִים בְּתְשׁוּבָה מְאוּתוּ חִלוּל, וּמְמַנִּים

עליהם. ואף כף יש מקומות בגיהנם לאותם שמגלים עריות, ולאותם שמגלים פנים בתורה שלא כהלכה, ולאותם ששופכים דם נקי, ולאותם שנשבעים לשקר, ולאותם ששוכבים עם נדה או בת אל נכר או זונה או שפחה. ואף כף למי שעובר על שס"ה לא תעשה. לכל חטא יש מקום בגיהנם, וממנה עליו.

ושטן יצר הרע שלו ממנה על כל החטאים והמקומות והממנים שלו. ואם חוזר בתשובה, מה כתוב? (טעיה מה) מחיתי כעב פשעיך, נמחו הרשומים של הרשעים של המקום של הגיהנם מכל חטא וחטא. ויש חטאים רשומים למעלה, ולא למטה. ויש שרשומים למטה ולא למעלה, ויש שרשומים למטה ולמעלה. נמחו למטה - נמחו למעלה, אחר שחזר בתשובה. ועוד בארו בעלי המשנה, רשע - עונותיו חקוקים לו על עצמותיו. צדיק - זכויותיו חקוקים לו על עצמותיו. למה? כדי להיות רשומים בין בעלי החטאים שלהם להודע בהם, וקול יוצא עליו: זהו רשע, ישרפו עצמותיו בגיהנם.

ובארנו, נשמות של רשעים הן הן המזיקים בעולם. והדין שלהם בארו עליהם בעלי המשנה, שנשמתם נשרפת ונעשית אפר תחת רגלי הצדיקים. ובמה נשרפים? באש הפסא, שנאמר בו (דניאל ז) כרסיה שביבין די-נור גלגלוהי נור דלק. (ונהר דינור שופע ויוג) מארבע חיות של אש שסוכבים את כסא הדין, שהוא אדנ"י, דין של המלכות דין. אותו נהר נאמר בו, (ס) נהר דינור שופע ויוצא מלפניו. נשמות הצדיקים טובלות ונטהרות בו, ונשמות הרשעים נדונים בו, ובוצרים לפניו כמו קש לפני אש, והיגו אש אוכלת אש. יהו"ה הוא חמה. ונרתיקו - אדנ"י לשמור (ד' י"ז ע"ב) והיגו הסוד שפרשוהו, לעתיד לבא מוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה; צדיקים מתרפאין בה, ורשעים נדונים בה.

פרק ה'

אין המשיח נגלה, ואין ישראל נגאלים אלא על ידי מעשה התחתונים ותפלותיהם, בסוד תנו עז לאלהים

שער הגלגולים הקדמה טו:

לפי שהנשמה הקדושה אי אפשר לה להכרת ממקום הקדושה, כי הבורא יתברך חשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח, אפילו נצוץ קטן של נשמה קדושה, וממקום קדושתו יתברך משפיע, וממשיך מזון אל אותם הנשמות שבתוך הקליפות ההם, ומאותו השפע נותנים גם הקליפות, ולכן רודפים להחטיא את האדם, כאחד הרודף וטורח אחר מזונותיו, ולא יבוזו לגנב כי יגנוב למלא נפשו כי ירעב:

והנה כאשר נחרב בית המקדש, גלתה שכינה בין הקליפות, לפי שהנשמות שגלו ביניהם, אין בהם כח ויכולת לצאת מתוכם, כיון שנפגמו בחטאם. ועל כן שכינתו יתברך, אשר עליה נאמר כי ה' אלהיך אש אוכלה, נכנסת ביניהם כדי ללקט אותם נצוצות נשמות אטר בתוכם, ומבררת אותם ומעלה אותם למקום הקדושה, ומחדשם, ומורידם בעולם הזה, בגופות האנשים. ובזה תבין היטב סוד גלות שכינה. ומיום שנחרב בית המקדש, זו מלאכתו יתברך, עד שיכלה מלאכתו ללקוט כל הנשמות שנפלו בין הקליפות של האדם הבליעל ונתערבו בו מראשו ועד רגליו, ועד שיגמר ללקט אפילו אותם שנפלו עד הרגלים, אין המשיח נגלה, ואין ישראל נגאלים. כמבואר אצלינו בזוהר בפרשת פקודי וז"ל, כד מטו רגלין ברגלין, כדין כתיב ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים. ואמנם אין השכינה מלקטת אותם, אלא על ידי מעשה התחתונים ותפלותיהם, בסוד תנו עז לאלהים. וכפי גדר מעשה התחתונים, כך גדר הוצאות הנשמות והנצוצות ההם. ואלו כל ישראל היו שבים בתשובה גמורה, היה כח בשכינתו יתברך להוציא כל הנשמות משם ברגע אחד. אבל חטאתינו מתישים כחה, וכמש"ה צור ילדך תשי. וכאשר יכלו הנשמות מלצאת משם, אז גם שכינתו יתברך תצא משם, ויסתלק חיותם, וימותו הקליפות, והרשעה כלה בעשן תכלה, וזה סוד פסוק בלע המות לנצח וגו'. ר"ל, שהקליפות הנקראות מות, יכלו ויבולעו ברגע אחד, מסבת הסתלקות שכינתו יתברך מתוכם. וכל נצוצות נשמות אשר ביניהם כנזכר.

כל זה נאמר לכל יהודי פרטי, אבל אנחנו רבנים שמעוררים את הציבור ויודעים את האמת ולא אומרים, עלינו נאמר "אבל אנחנו אשמים על אחינו". ויתבעו אותנו על כל כזית וכזית שלא צעקנו לכל עם ישראל בקולי קולות, להסיר מכשול.

